

guarda ha canviat de mans. Ja no és l'artista i els seus continguts qui ens la transmet, sinó el suport i les eines que utilitza².

L'autèntica avantguarda és la ciència!...

Les idees, virtuals o no, són les mateixes, les estètiques, sinceres o no, al cap d'un any són les mateixes. El mimetisme pseudotecnològic sorgeix amb suports diversos i s'aguditza el fet d'estar "a la moda". La manca de criteris discursius provoca, moltes vegades, un cúmul d'imatges que ens enlluernen pel seu format, pel seu suport... i al cap i a la fi, en molts casos, per la seva "cuineta".

Tot aquell academicisme que criticàvem canvia de forma, ens dogmatitza, ens absorbeix i ens justifica el camí: el *postmodernisme* i els seus "postulats" ens renten la cara, les seves implicacions neutralitzen encara avui molts dels discursos sincers que se'ns plantegen, autors amb aportacions serioses i sensibles, a favor de mediocritats disfressades d'avantguarda. Els suports camuflen, moltes vegades, la falta d'idees, justifiquen la pujada de l'escuma... la "canción del verano" arriba cada any a les fires i es valora el món de l'espectacle americà... Com sempre a una part dels artistes els han tocat la fibra: no entenen res!... però ja no són provincians!³

I amb aquesta dissonància mental i espiritual, el món de l'art s'empassa profetes vestits "d'enfants

terribles", apòstols que disfressen la seva impotència i poc talent sota recuperacions de velles tècniques i velles tradicions, teòrics endogàmics que s'autoconsolen en les pròpies tesis..., convivint amb discursos novedosos i sensibles que en aquest garbuix queden difuminats uns, enfosquits altres i palesos uns pocs...⁴ i un públic distret i poc atent (per la quantitat o qualitat) als sofismes artístics i condicionats per màrquetings mediàtics.

Foto: Joan Pere Massana